

NO SERÀ TANT COM LA GENT DIU

Dinamarca, disposada a defensar Grenlàndia fins el final

Dinamarca ha atès les necessitats de Kalaallit Nunaat —el que, malauradament, sovint coneixem amb el nom colonial de *Grenlàndia*— igual que els infants cuiden les joguines que els ha cagat el tió: ni saben on són, però, quan les troben, els arranquen les rodes, els ulls, o els obren pel mig.

Curiosament, després de l'interès d'en Trump per l'illa, els danesos han dit que s'estimen molt la "seva" Grenlàndia. Un amor difícil de creure si recordem que Dinamarca hi va organitzar una campanya d'esterilització general, que les mateixes dones inuits afectades desconeixien i, en conseqüència, òbviament mai no en van donar el seu consentiment. Però la política és això, abusar del dèbil.

Apart de sospitós, el recent interès de Dinamarca per les terres inuits (concretament, dels kalaallit, així com dels tunumiit i dels inughuit) resulta força còmic. Dinamarca és un país magnífic per a visitar i fer-ne fotos, però és petit i, per molts casquets de vikings que conservin, en qüestió de banyes, Amèrica sempre els guanyarà.

Em diran mal pensat, però, amb aquest historial, les paraules de la Primera Ministra danesa Mette Frederiksen i de tot el govern, en què asseguren que defensaran l'illa fins el darrer home (a Espanya, se'n diria *fins la da-*

rrera gota de sang, que és més torero) sonen molt poc fiables. Cada país té les seves característiques i, per descomptat, Dinamarca —des dels vikings— no projecta, precisament, una imatge de guerrer. Dinamarca pot comprar o vendre l'illa, pot bescanviar-la o regalar-la, però defensar-la... no. I l'OTAN, tampoc.

Si en Trump aconsegueix centrar la seva atenció i l'agenda, si no s'adorm i es manté una setmana reclamant l'illa, potser Kalaallit Nunaat passarà a ser un nou estat americà amb estrella congelada.

No caldria patir pas gaire més pels inuits: estaran igual de matxacats que ara i, si els ianquis els volen fer desaparèixer, miraran de reprendre les campanyes d'esterilització i agreujar el problema de l'alcoholisme (bé, potser també disparin algun tret, de tant en tant), tal com han fet i fan amb les tribus indígenes dels territoris ja ocupats pels EUA. Igual, però, que fan els pobles de l'Illa de la Tortuga —el que (de nou, malauradament) sovint coneixem amb el nom colonial d'*Amèrica del Nord*—, davant d'aquesta tessitura, els inuits, més que farts de tanta intromissió imperialista, seguiran plantant cara a l'invasor, tal com segueixen fent des que el viking Eric el Roig va posar un peu a la *terra verda* el 982 i, novament, des del "redescobriment" danès del 1721,

a mans del pesadet i missioner Hans Egede. D'altra banda, si ens referim, concretament, a les ambicions dels Estats Units de comprar l'illa i a la seva presència ininterrompuda a l'estratègica base militar de Pituffik, els inuits venen resistint els ianquis ja des de 1867 i 1941 respectivament. Com dèiem, seguiran plantant cara.

Quant a la resta dels humans, d'arreu, ens tocara, de totes maneres, posar-nos al costat d'aquests pobles i mirar de fer-hi un cop de mà, si no volem veure desaparèixer un territori pràcticament verge, que, de seguir així, acabarà ben empastat de petroli o del que calgui. Però, de fet, aquest és un problema al què ja estem acostumats...

